

Arrest

nr. 88 240 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kirkuk (Centraal-Irak). U zou sinds 1998 een geheime liefdesrelatie hebben gehad met X, een vriend en zakenpartner van uw echtgenoot X. Eind juli 2011 zou uw echtgenoot aan de rug gekwetst zijn geraakt bij een ongeval. Na onderzoeken zou zijn gebleken dat hij nooit vruchtbaar was geweest. Toen uw echtgenoot op 20 oktober 2011 de finale resultaten kreeg van het onderzoek waaruit bleek dat hij onvruchtbaar was, zou hij u geconfronteerd hebben met het vaderschap van 'jullie' twee dochters, X en X. U zou geweigerd hebben hem te vertellen wie de echte vader van

uw kinderen was, waarop hij u van de trap zou hebben geduwd. U zou hierbij uw enkel hebben gebroken en het hebben uitgeschreeuwd van de pijn. Omwille van uw geschreeuw zouden enkele mannen van de voetbalclub recht tegenover uw huis u ter hulp zijn gesnel. Uw buurvrouw Serwa zou u en uw kinderen in een taxi hebben gezet en u naar het ziekenhuis hebben gebracht. U zou van daaruit Diar op de hoogte hebben gebracht van het incident met uw echtgenoot. Hij zou u en uw kinderen hebben opgehaald en naar een vriend in Khanaqin hebben gebracht. Vier dagen later, op 24 oktober 2011, zou u Irak samen met uw twee kinderen hebben verlaten. Bij uw vertrek uit Irak was u zwanger van een derde kind, een zoontje San, dat inmiddels in België is geboren.

Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 28 november 2011 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw asielaanvraag legte u een medisch attest voor opgesteld in België.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U zou in 1996/1997 in het huwelijk zijn getreden met Samir (CGVS, pg.3). Een huwelijk dat u werd opgedwongen door uw broer (CGVS, pg.5). U zou een slechte band hebben gehad met uw echtgenoot daar hij u nooit goed behandelde (CGVS, pg.5). U zou in uw huwelijk nooit enige vrijheid hebben gekend (CGVS, pg.5). U zou bijvoorbeeld nooit gasten thuis hebben mogen ontvangen als hij er niet thuis was (CGVS, pg.6) en mocht zelfs niet naar buiten gaan om te winkelen (CGVS, pg.6). De dag voordat hij enkele dagen van huis weg was, zou hij de inkopen hebben gedaan omdat hij u niet toestond het huis te verlaten bij zijn afwezigheid (CGVS, pg. 6). U zou het evenmin hebben aangedurfd het huis te verlaten bij zijn afwezigheid daar uw schoonfamilie u steeds in de gaten hield en het huis van zijn zus dichtbij uw huis was gelegen (CGVS, pg. 6). Zijn zus zou zelfs in de gaten hebben gehouden wie er bij jullie langskwam en wie er naar buiten ging (CGVS, pg.6). Met andere woorden, u werd van alle kanten uit gecontroleerd en in het oog gehouden en had quasi geen vrijheid meer.

Het valt dan ook moeilijk te verklaren dat u onder deze rigide omstandigheden ruim veertien jaar lang (!) een geheime liefdesrelatie in stand kon houden met de zakenpartner en tevens goede vriend van uw echtgenoot (CGVS, pg.6). Ondanks uw verklaring dat uw echtgenoot Diar vertrouwde en Diar steeds aan huis mocht komen (CGVS, pg.7) kan het - gezien de hierboven geschetste situatie alsook de heersende normen binnen Koerdische context - moeilijk worden geloofd dat Diar u veertien jaar lang onafgebroken bezoeken kon brengen, tot soms wel driemaal per week (CGVS, pg.7) zonder dat dit enige argwaan zou hebben gewekt bij uw schoonfamilie die u steeds in de gaten hield (CGVS, pg. 6). Dat u bovendien het risico nam om zelfs seksuele betrekkingen te hebben toen uw echtgenoot een avondje ging stappen (CGVS, pg.7) is tegen het licht van jullie sociaal-culturele achtergrond en binnen een gezinssituatie zoals u deze schetst, niet te verklaren. Mede daar jullie zich terdege bewust waren van de gevolgen die dergelijke handelingen met zich meebrengen. U verklaart immers dat indien men jullie zou betrappen, dit de doodstraf voor jullie zou betekenen (CGVS, pg.10). Dat u aldus thuis seksuele betrekkingen zou hebben met de goede vriend van uw echtgenoot, wetende dat uw echtgenoot of iemand van uw schoonfamilie ieder moment het huis terug kan binnenkomen, kan moeilijk worden geloofd. Dat u zelfs tot drie maal toe zwanger werd van uw minnaar, maar al die tijd uw 'onhebbelijke' echtgenoot liet doorgaan als de vader van uw kinderen, is allesbehalve geloofwaardig.

Bovendien blijft u zeer vaag over de manier waarop uw echtgenoot te weten kwam dat hij onvruchtbaar was. U verklaart dat er naar aanleiding van een ongeval waarbij uw echtgenoot gewond raakte aan zijn rug en zijn been en hij moeilijk kon urineren er onderzoeken plaatsvonden waaruit werd geconcludeerd dat uw echtgenoot onvruchtbaar is (CGVS, pg.8). Uw echtgenoot zou vervolgens naar Bagdad zijn gegaan om verdere onderzoeken te laten doen (CGVS, pg.8), maar het blijft even onduidelijk welke onderzoeken hij dan diende te ondergaan en waarom in zijn specifieke geval ook de vruchtbaarheid werd getest.

Vervolgens kan de vraag worden gesteld waarom u vanuit België geen enkel initiatief heeft genomen om na te gaan wat er na uw vertrek uit Irak is gebeurd. De aangewezen bronnen die u hierover meer zouden kunnen vertellen, namelijk uw buurvrouw Serwa en uw vriend Diar heeft u niet meer gecontacteerd. Dit is op zich al opmerkelijk. U zou uw buurvrouw Serwa - van wie u stelt het telefoonnummer uit het hoofd te kennen (CGVS, pg.11) - niet meer hebben gecontacteerd daar u schrik had dat zij iets over u verder zou vertellen aan anderen en u niet wilt dat iemand te weten komt waar u nu bent (CGVS, pg.11). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u eerder uw buurvrouw op de hoogte had gesteld van de geheime relatie die u onderhield met Diar, wat dus impliceert dat u haar in grote mate vertrouwde (CGVS, pg.6). Dat u haar nu plots niet meer in vertrouwen zou durven nemen, kan niet serieus worden genomen. Bovendien, mocht u haar contacteren, verplicht niemand u kenbaar

te maken waar u momenteel verblijft. Overigens kan niet worden uitgesloten dat uw echtgenoot, gezien haar betrokkenheid bij uw vlucht uit het huis (CGVS, pg. 6), haar iets zou hebben aangedaan. Dat u zich hierover niet meer bekommert, is opmerkelijk te noemen. Bovendien vormt Serwa de beste verbinding naar Diar, uw geliefde, van wie u het telefoonnummer niet kent omdat u uw telefoonboekje zou hebben afgegeven aan de smokkelaar en u ook het nummer niet uit het hoofd kent omdat hij zich nog maar net een nieuwe SIM-kaart had aangeschaft (CGVS, pg. 11). Serwa en Diar waren bevriend en Diar kwam er regelmatig over de vloer (CGVS, pg. 12). Redelijkerwijze kan toch worden verwacht dat u alle mogelijke connecties zou aanwenden om uw geliefde én de vader van uw drie kinderen te kunnen contacteren en zekerheid te hebben dat hij oké is. Gezien zijn veelvuldige bezoeken bij u thuis kan men hem er zeer gemakkelijk van verdenken uw minnaar te zijn. Dat u alles wat uw problematiek betreft in het ongewisse laat, kan gezien de omstandigheden moeilijk worden verklaard. Bovendien werd uw zoon geboren na uw vertrek uit Irak. Dat u Diar van dit heugelijke feit niet heeft proberen op de hoogte te stellen is totaal ongeloofwaardig te noemen.

Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie, wat gezien de omstandigheden waarin u het land verliet moeilijk kan worden verklaard. Dit relativeert dan ook de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij/zij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn/haar vertrek en dat hij/zij zich informeert over de evolutie van zijn/haar persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet opnieuw ernstige twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas en laat ernstig vermoeden dat u om andere redenen dan diegene die u heeft aangegeven Irak heeft verlaten.

Dient in de marge te worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt omtrent uw identiteit, uw reisweg en uw relaas. Het medisch attest dat u neerlegt maakt gewag van een orthopedische fractuur maar geeft geen enkel oorzakelijk verband aan met de door u aangegeven vluchtmotieven.

Bovenstaande argumenten maken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u het slachtoffer zou worden van eerwraak omwille van een geheime liefdesrelatie met ene Diar. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkoek in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkoek te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoek merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoek is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden o.a. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoek. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoek leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroeps categorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkoek is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkoek subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkoek dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkoek

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 1951; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake Irak ter ondersteuning van haar argument dat eerwraak aanwezig is en dat zij niet op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoekster de praktijk van eerwraak aanvoert ter ondersteuning van haar beroep, dient te worden vastgesteld dat zij volledig voorbij gaat aan de motivering inzake de ongeloofwaardigheid van de overspelige relatie die zij zou hebben gehad. De bestreden beslissing merkt te dezen terecht op dat (i) het volstrekt ongeloofwaardig is dat zij gedurende veertien jaar een overspelige relatie zou hebben onderhouden gelet op het gebrek aan bewegingsvrijheid dat zij had van haar echtgenoot en de heersende Koerdische normen (ii) verzoekster niet kan duiden waarom er onderzoek diende te gebeuren naar de vruchtbaarheid van haar echtgenoot, mede in acht genomen dat hij er kon van uitgaan twee kinderen bij haar te hebben verwekt (iii) verzoekster een gebrek aan initiatief en interesse heeft vertoond inzake haar situatie in Irak. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekster voorgehouden overspelige relatie toont zij niet aan in aanmerking te komen voor de praktijk van de eerwraak.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster betoogt dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij afkomstig is van Kirkoeq, een betwist en onveilig gebied.

2.3.2. Verzoeksters verwijzing naar het Nederlandse Ambtsbericht is niet dienstig gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de uitgebreide landeninformatie die hieraan ten grondslag ligt (zie administratief dossier, stuk 14, Subject related briefing, "Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkoeq"). Verzoekster weerlegt overigens niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat Nederland geen subsidiaire beschermingsstatus meer toekent; derhalve kan het Ambtsbericht te dezen bezwaarlijk dienstig worden aangevoerd.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS